

Parohia Mărtisor
Foaie de duminică
Anul IV nr. 41 (196)
18 Octombrie 2015
Duminica a 20-a după Rusalii
(Învierea fiului văduvei din Nain)

www.parohiamartisor.ro

2015 – Anul omagial al misiunii în parohie și mănăstire

”Și după aceea, S-a dus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te. Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său. ”

(Luca 7, 11-16)

Nu plânge, sărmană mamă! Îți îngropi unicul fiu, ultima bucurie a vieții și singurătății tale. Cine ar putea, văzând cât de mare îți este jalea, să spună: „Nu plânge”? Dar Cel care îți vorbește îți va șterge lacrimile și jalea ți se va preface în bucurie. Privește-L cum se apropie de patul de moarte, patul pe care odihnește acum comoara ta, Se atinge de ea, spune un cuvânt, și fiul tău se ridică viu. Iată ce mângâiere ți-a adus Hristos! Da, numai El a putut să-ți spună „Nu plânge!” El, Cel ce avea puterea să oprească această plângere amară pentru totdeauna. Spun adesea și oamenii „Nu plânge!”, dar fără să pătrundă în durerea altuia care le rămâne străină, ofensându-l, prin aceasta, pe cel aflat în suferință. Este dureros pentru un suflet care suferă să suporte o asemenea mângâiere neputincioasă și superficială. Nu-i condamna pe oameni pentru lipsa lor de înțelegere și pentru neputința lor; încearcă, făcând abstracție de oameni, să te îndrepti către Atotputernicul Mângâietor și fii atent dacă nu cumva îți spune și ție: “Nu plânge!”. Nu te vor putea mângâia oamenii, nici măcar îngerii, mângâia-te-va numai Dumnezeuul tău. El suferă alături de tine, spunându-ți, din adâncul iubirii Sale, “Nu plânge!”. Nu plânge, fiindcă El este Mângâietorul tău, pentru că te cunoaște și te iubește, pentru că îți va preface suferința în bucurie și te va învăța să aștepti aceasta cu răbdare. Ai încredere în El, ai încredere în Apostolul Pavel care spune: “Mângâierea noastră prisosește prin Hristos” (II Corinteni 1, 5).

Dacă vei crede aceasta vei sta cu fruntea sus, vei înceta să-ți mai plângi de milă, nu-ți vei mai aminti de suferința ta, decât atunci când vei voi să alini și tu suferința altuia, cu acea alinare cu care te-a alinat Domnul pe tine. Fiindcă legea duhului vieții în Hristos Iisus m-a eliberat din legea păcatului și a morții. (Romani 8, 2) Pentru creștin moartea dispăre și rămâne numai Hristos. El ține cheile lumii nevăzute. **El stă lângă patul de moarte al oricărui fiu al Său, pentru a-i elibera sufletul de povara trupului și pentru a-l primi în „casa nefăcută de mână, veșnică, în ceruri“** (II Corinteni 5,1). Fie ca gândul acesta să vă dea alinare la pierderea unei ființe apropiate. Însuși Hristos va sta aproape, nevăzut, când despărțirea de o ființă iubită va apăsa sufletul. El apare în clipa celei din urmă suflări, zicând: „Eu sunt!” (Marcu 6, 50). Când nu mai avem puterea să ne stăpânim lacrimile de disperare, El ne spune: „Eu sunt“. Merge împreună cu noi la groapa morților noștri. Stă lângă mormântul deschis, care parcă ne înghite ultima speranță, zicând: „Eu sunt“. Da, El este Cel ce ia în primire sufletele în corturile slavei celei veșnice, unde nu va mai fi moarte, nici durere, nici suferință. Să dăm uitării durerea, neostoitul nostru alean și să ne gândim doar la acea fericire, la acea bucurie nepământească care ne așteaptă „dincolo”, în limanul cel veșnic, în portul cel liniștit, departe de furtunile vieții.

„Alinați-vă, alinați-vă, poporul Meu, zice Domnul.” (Isaia 40, 1)

Ce bucurie imensă aflăm în aceste cuvinte! Cât de mult ar trebui să țină seama de ele cei aflați în suferință! Cât de mare nevoie avem de alinare în această lume atât de tristă! Versetul de mai sus se referă la cei aflați în prinsoarea dușmanilor. Există mulți dintre aceștia și în zilele noastre: pribegii, cei ce locuiesc printre străini, departe de căminul părintesc și de dragostea părintească. Mulți dintre acești „prizonieri”, îngenunchiați de suferință, de păcate sau de o situație fără ieșire, se chinuiesc în neputință, sărăcie, viciu, deznădejde. Și iată că răsună glasul lui Dumnezeu: “Alinați-vă, alinați-vă, poporul meu!” Dar despre ce alinare poate fi vorba? Unii înclină să creadă că ar fi vorba de modul obișnuit în care oamenii caută să se aline: să compătimizească, să verse lacrimi împreună cu cei ce suferă, să le fie alături în clipele cele mai grele și cam atât. Dar alinarea de la Dumnezeu este alta. Părtașia și compasiunea le vădește prin faptul că rupe lanțurile, eliberează sufletul, îl izbăvește de păcat, îl despovărează, îl face învingător asupra durerilor și încercărilor. Alinarea de la Dumnezeu are în sine o putere care surpă ceea ce pare a fi de nesurpat, dar în același timp restaurează sufletele și viețile ruinate. Nici un fel de prinsoare nu poate ține piept razelor atotputernice ale acestei alinări care pătrund și scânteiază asemenea unor stele în cele mai întunecate temnițe, astfel încât să nu existe nici un captiv în inima căruia să nu pulseze alinătoarea iubire a lui Dumnezeu.

(Autor anonim - din: “Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu – 366 Cuvinte de folos pentru toate zilele anului“, Editura Sophia, 2008)

www.cuvantul-ortodox.ro

Iată deci, iubiiții mei, îndemnul pe care ni-l dă Sfânta Scriptură din Evanghelia de astăzi. **E normal și omeneste să plângem în fața morții**, a fenomenului morții, să-i plângem pe cei morți, și să-i plângem pe cei ce au rămas, **dar creștinismul ne îndeamnă să ne ridicăm ceva-ceva deasupra omenescului, și să nu plângem, să-l învingem prin credința noastră, atunci nu vom mai fi disperați în fața morții, ci vom fi, dimpotrivă, întremați** și ne vom apropia de ea sau vom aștepta să se apropie cu mai multă seninătate, cu mai multă cumpănire, cu atât mai mult cu cât noi prin Biserică și prin Sfintele Taine suntem pregătiți și ne pregătim pentru ea.

IPS Bartolomeu Anania – www.cuvantul-ortodox.ro

19 octombrie - Sf. Prooroc Ioi a fost stăpânul lui Ruben. A fost un profet despre pustuirea Ierusalimului și a dat sfaturi pentru post, ca fiind cel mai bun mijloc prin care se face milostiv Dumnezeu. A mai proorocit și pentru venirea Sf. Duh peste tot trupul, precum și pentru înfricoșata Judecată de apoi. A viețuit cu 800 de ani înainte de nașterea lui Iisus Hristos, iar numele lui înseamnă dragostea lui Dumnezeu, ori pîrgă, sau începătură a lui Dumnezeu.

19 octombrie – Sf. Ioan de Rila (cca. 867 - 946) este cunoscut ca ocrotitor al poporului bulgar și unul dintre cei mai reprezentativi sfinți ai Bisericii Ortodoxe Bulgare. A fost unul dintre primii sfinți canonizați după creștinarea bulgarilor. Este atestată întemeierea monahismului bulgar ca și al primului așezământ monahal din Bulgaria, **Manastirea Rila**. Sf. Ioan de Rila s-a născut la anul 867 în Skrinu, la poalele Muntelui Osogovo. A fost contemporan cu Boris I. Inițial păstor, la vârsta de 25 de ani a ales să-și trăiască viața în singurătate și rugăciune. Sf. Ioan de Rila a trăit în singurătate în mai multe locuri, înainte de a se duce în Munții Rila, unde și-a petrecut restul vieții. Era cunoscut, încă din timpul vieții, ca făcător de minuni. Vestea aceasta s-a răspândit în întreaga țară, ajungând până în capitala Imperiului Bulgar. Tarul Petru I a întreprins o călătorie de 120 km, până în Munții Rila, pentru a se întâlni cu Sf. Ioan și a lua povățuire duhovnicească. După o lungă călătorie, Tarul Petru I a ajuns la locul unde se nevoia Sf. Ioan, însă sfântul a refuzat să-l întâlnească pe împărat. Acesta a trimis un soldat pentru a-i oferi darurile pe care la adusese sfântului. Sf. Ioan a păstrat numai o mică parte din mâncare, și i-a înapoiat tot aurul și celelalte daruri de valoare, spunându-i tarului că nu calugării au nevoie de aur, ci împărații, pentru a putea apăra țara și a-i oferi săracilor. Cu puțin înainte de moartea sa (18 august 946) Sf. Ioan și-a scris "Testamentul" ce se păstrează până în zilele noastre. La puțin timp după moartea sa, moaștele sale, făcătoare de minuni, au fost mutate în Sofia, în timpul lui Petru I. După ce regele maghiar Bella II a cucerit Sofia în 1183, moaștele Sf. Ioan de Rila au fost trimise în capitala Ungariei, unde au rămas timp de 4 ani, până în 1187, când au fost readuse în Sofia. În anul 1194, Tarul Ivan Asen I a ordonat ca moaștele Sfântului să fie mutate în Veliko Tarnovo, noua capitală. Supraviețuind cuceririi turcești a orașului din 1393, au fost înapoiate Manastirii Rila în anul 1469 cu permisiunea Sultanului Murad II. Sfântul Ioan de Rila este reprezentat pe reversul monedei bulgare de o leva începând cu anul 2002.

www.crestinortodox.ro

“Noi nu facem ascultare față de natura lemnului, ci aducem cinstire și închinare Aceluia Care a fost răstignit pe Cruce... Atunci când cele două lemne se împreunează în chipul Crucii, cinstesc chipul acestora din cauza lui Hristos care a fost răstignit pe Cruce; dar dacă cele două lemne sunt separate, le arunc pe foc și le ard”. Sf. Ioan Damaschin (759-826)

22 octombrie - Sf. 7 tineri din Efes – o mărturie a învierii morților

În timpul împăratului Decius au fost cumplite prigoane împotriva creștinilor. Însuși Decius a mers la Efes, unde a poruncit să se organizeze festival păgânesc în toată cetatea, la care să fie prezent tot poporul. Închinătorii la idoli aveau să „sărbătorească” mai ales prin aceea că în aceeași zi aveau să fie dați la torturi și la moarte mulțime de creștini. Dar șapte tineri, care erau cu toții ostași, nu s-au alăturat necuratei idolatrii, ci s-au rugat lui Dumnezeu cu dinadinsul să îi păzească și să îi mîntuiască pe creștinii cei care erau măcelăriți ca animalele de jungliere. Acești șapte tineri erau fiii celor mai de vază bărbați ai cetății Efes. **Numele lor sînt Maximilian, Iamblicus, Marinian, Ioan, Dionisie, Exacustodianus și Antoninus.** Cînd au aflat că numele lor au fost citate acuzator înaintea împăratului, ei s-au retras pe o înălțime din apropierea Efesului, numită Dealul Celion, și acolo s-au ascuns într-o peșteră. Aflînd împăratul despre aceasta, **a poruncit zidirea intrării în peșteră**, spre a-i da pe tineri morții prin înfometare și sufocare. Dar Dumnezeu, într-o Sa minunată și negrăită Purtare de Grije a adus un **somn nemaîntălnit asupra celor șapte tineri, care a durat peste două sute de ani.** La vremea zidirii gurii peșterii, doi curteni imperiali care în taină erau creștini, Theodor și Rufin, au zidit în perete o cutiuță de cupru, în care au așezat scrise, pe plăcuțe de plumb, numele fiecărui tînăr și moartea lor mucenicească, în timpul împărăției păgînului și idolatrului Decius. S-au scurs mai mult de două sute de ani de la faptele acestea. În timpul împărăției lui **Teodosie cel Mic (408-450)** s-a iscat o dispută aprinsă cu privire la posibilitatea **învierii morților**, în care unii nu credeau sau pe care o puneau la îndoială. Împăratul Teodosie se afla în mare întristare și tulburare din pricina acestei dezbinări în biserică și se ruga lui Dumnezeu să dezvăluie grabnic oamenilor adevărul. S-a întîmplat atunci că niște păstori, care stăpîneau dealul Celion, să aibă nevoie de noi staule pentru oile lor; de aceea ei au și început să le ridice, folosind pietre tocmai de la acea peșteră. Ei mișcau și scoteau piatră cu piatră, pe care o potriveau apoi în noul zid de împrejmuire al staulului oilor. Deodată tinerii s-au trezit din somnul lor, la fel de tineri și de sănătoși ca în ziua în care au adormit. Vestea acestei minuni s-a răspîndit ca fulgerul în toată împărăția, astfel încît însuși împăratul a venit însoțit de sobor de ierarhi și preoți și a stat de vorbă cu tinerii, cuprins de bucurie și de uimire. La distanță de o săptămînă de la minunata lor trezire, tinerii au adormit iar somnul morții celei firești, întru așteptarea învierii de obște. Împăratul Teodosie a voit să ia trupurile lor și să le așeze în racle cu totul de aur, dar tinerii s-au înfățișat în vis înaintea împăratului și i-au cerut să fie lăsați în pămîntul peșterii în care au adormit întii.

www.sfantulnicolaevelimirovici.wordpress.com

Programul săptămânii 18 octombrie – 25 octombrie 2015

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	18 Octombrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Învierea fiului văduvei din Nain) – Pr.Dragoș
Duminică	18 Octombrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	19 Octombrie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Marți	20 Octombrie	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	21 Octombrie	9 - 10 - Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Joi	22 Octombrie	
Vineri	23 Octombrie	8.30 – 10 - Taina Sf.Maslu
Vineri	23 Octombrie	17 – 18 - Slujba acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	24 Octombrie	8 – 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Dragoș
Sâmbătă	24 Octombrie	17 – 18 - Vecernia Duminicii a 23-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	25 Octombrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Vindecarea demonizatului) – Pr.Ticu
Duminică	25 Octombrie	17 - 18 - Vecernia și acatistul Sf.M.Mc.Dimitrie izvorătorul de mir